

Marko Vitas,
Erik Štrumbelj, Frane Erčulj

Analiza strukture acikličnih elementov vodenja žoge v košarki

Izvleček

V raziskavi smo analizirali strukturo prehodov v vodenje in sprememb smeri vodenja pri najkakovostnejših evropskih igralcih in reprezentancah. Z video analizo štirih četrtfinalnih tekem na evropskem prvenstvu v Sloveniji 2013 smo pridobili podatke o 2262 dogodkih, ki smo jih zabeležili med tekmo, in jih s pomočjo klasifikacijske tabele vnesli v izbrani program VnosDogodkov. Pomembnejše ugotovitve so naslednje: igralci so na štirih tekmah naredili 1344 prehodov v vodenje in 878 sprememb smeri. Najpogostejši način prehoda v vodenje je prehod v vodenje iz gibanja (teka). Reprezentance se med seboj razlikujejo v količini vodenja in številu prehodov v vodenje iz gibanja, kar vpliva na hitrost igre. Različni tipi igralcev se po količini vodenja in uporabi različnih prehodov v vodenje razlikujejo. Največ sprememb smeri v vodenju naredijo organizatorji igre, število sprememb smeri pa z višino igralcev pada. Pri tem največkrat menjajo roko spredaj (pred telesom).

Ključne besede: košarka, tehnika, vodenje, video analiza.

Foto: Arhiv KZS

Analysis of the structure acyclic elements of the dribbling in basketball

Abstract

This study analyses the structure of switches to dribbling and crossover dribbles using a sample of the top European players and national teams. Through a video-analysis of four quarter-final matches at the 2013 European Championship in Slovenia, data on 2,262 match events was recorded and classified using EventEntry software. The major findings of the study were as follows: over the four matches the players made 1,344 switches to dribbling and 878 crossover dribbles; the most frequent type of switch to dribbling was one involving movement (i.e. running); the national teams differ in terms of the quantity of dribbling and number of switches to dribbling in movement, which affects the speed of the game; different types of players vary in terms of the quantity of dribbling and the use of other types of switches to dribbling. The study also found that the bulk of crossover dribbles are made by the playmakers and the number of crossovers decreases with the players' body height. Further, they most often switch the ball to the opposite hand in front (of the body).

Keywords: Basketball, technique, dribbling, video analysis.

■ Uvod

Košarkarska tehnika v širšem smislu je sklop najbolj učinkovitih načinov gibanj igralca z in brez žoge (tehničnih elementov in njihovih kombinacij), ki jih igralci izvajajo v napadu in obrambi (Dežman, 2004). Tehniko gibanja igralcev okvirno določajo košarkarska pravila. V tem okviru igralci iščejo in oblikujejo gibanja, s katerimi lahko najbolj učinkovito rešijo določeno igralno situacijo (Erčulj, 1999).

Tehnične elemente lahko izvedemo na različne načine, v več različicah in pogojih izvedbe, ki morajo biti usklajeni s pravili igre in biomehničnimi zakonitostmi. Delimo jih na ciklične in aciklične (Dežman, 2004).

Ciklična gibanja omogočajo igralcu premikanje po igrišču v dveh razsežnostih (dolžini in širini). Mednje spadajo hoja in tek brez žoge ter vodenje žoge na mestu, med hojo ali tekom (Erčulj idr. 2008). Vsa temeljna gibanja, pri katerih se cikel prestopanja ali skakanja z noge na nogo oziroma potiskanja žoge ob tla nenehno ponavlja, lahko igralci izvedejo v različnih hitrostih in smereh, na različnih razdaljah in na različni način (čelno, hrbtno, bočno). Aciklična gibanja se pojavljajo pred, med in po cikličnem gibanju. So enkratna in kratkotrajna, z različno gibalno strukturo.

Vodenje žoge v košarki pojmuje kot posamični vezni element, na katerega so največkrat vezani vsi ostali elementi z žogo (meti, podaje, pivotiranje). Zato predstavlja temelj gibanj igralca z žogo. Uporabljamo ga pri prenosu žoge, pri uskladitvi napadalnih akcij in pri samostojnih napadalnih akcijah. Žogo lahko vodimo visoko ali nizko. Visoko vodenje uporabljamo, kadar želimo žogo hitro prenesti v napadalno polovico igrišča, nizko vodenje pa pri preigravanju obrambnega igralca. Med vodenjem spreminjamo smer (cikcak oz. levo-desno in naprej-nazaj) in menjamo roko (spredaj, zadaj, med nogama ...). Pred prehodom v vodenje in po vodenju se lahko zaustavimo enotaktno ali dvotaktno. Pri enotaktnem imamo običajno stopala postavljena vzporedno, pri dvotaktnem pa prečno (diagonalno).

Prehode v vodenje in spremembe smeri gibanja z menjavo roke uvrščamo med tehnične elemente košarke. Izvajamo jih lahko na več načinov, njihova izbira je odvisna od

igralnih okoliščin. Čim več načinov igralec obvlada, večja je možnost, da bo uspešen v igri. Uspešnost teh gibanj ni odvisna samo od kakovosti njihove izvedbe, ampak tudi od pravilne taktične izbire. Prehodi v vodenje morajo biti hitri in pravilno izbrani, spremembe smeri vodenja pa tudi pravočasne in presenetljive za nasprotnika. Če je potrebno, lahko izvedemo pred prehodom v vodenje tudi varanje meta, prodora ali podaje (Dežman, 2004).

Z analizo vodenja, prehodov v vodenje in sprememb smeri se je na podoben način, po nam znanih podatkih, dosedaj ukvarjal le Miodrag Andrić (2010). Z videoanalizo osmih tekem na Evropskem prvenstvu v košarki leta 2009 na Poljskem je analiziral vodenje žoge pri štirih reprezentancah (Španija, Srbija, Grčija in Slovenija). Ugotovil je, da vse štiri reprezentance vodijo žogo skoraj enako časa. Španija (zmagovalka) je na treh tekmah vodila žogo 31:28 min, Grčija (3. mesto) 35:73 minut. Tako je bilo povprečje vodenja žoge med 10 in 11 minut na tekmo. Najpogostejši prehod v vodenje je prehod z križnim korakom (*»cross-over step«*), ki so ga igralci uporabljali v 65 %. Najpogostejša sprememba smeri pa je sprememba smeri z menjavo roke spredaj (*cross-over dribble*).

V primerjavi z omenjeno raziskavo Andrića (2010) smo prehode v vodenje in spremembe smeri natančneje klasificirali. V raziskavi smo želeli raziskati in analizirati strukturo prehodov v vodenje in sprememb smeri pri najkakovostnejših evropskih igralcih oz. reprezentancah in ugotoviti razlike med uporabo elementov med različnimi tipi igralcev.

■ Metode dela

V raziskavi smo analizirali različne tipe prehodov v vodenje in spremembe smeri vodenja najboljših evropskih igralcev na evropskem prvenstvu v Sloveniji 2013. Analizirali smo osem ekip, ki so igrале na četrtfinalnih tekmah, ki so potekale v dvorani Stožice (Ljubljana).

Tekme:

1. Tekma: Srbija – Španija (60 : 90), 18. 9. 2013
2. Tekma: Slovenija – Francija (62 : 72), 18. 9. 2013

3. Tekma: Hrvaška – Ukrajina (84 : 72), 19. 9. 2013
4. Tekma: Litva – Italija (81 : 77), 19. 9. 2013

V raziskavo so bili vključeni igralci osmih najboljših reprezentanc v Evropi, ki so igrале v četrtfinalu evropskega prvenstva 2013 v Sloveniji. V vsaki ekipi je bilo prijavljenih 12 igralcev, skupno 96.

Vse izbrane tekme smo analizirali z ogledom videoposnetkov in z izbranim računalniškim programom VnosDogodkov 0.1.1 (avtor: Erik Štrumbelj). Program VnosDogodkov omogoča hitrejši in bolj sistematičen vnos dogodkov (v našem primeru prehodov v vodenje in sprememb smeri vodenja, ki jih lahko beležimo med košarkarsko tekmo ali na podlagi posnetka košarkarske tekme. Omogoča uporabo poljubne klasifikacije dogodkov, ki jo program naloži iz ločene datoteke ‚hierarhija.txt‘. Poleg klasifikacije dogodka omogoča tudi beleženje uspešnosti dogodka, lokacije dogodka in nekaterih drugih spremenljivk, povezanih s potekom košarkarske tekme. Vnesene dogodke lahko shranimo v obliki, ki je primerena za nadaljnjo statistično obdelavo.

V Tabeli 1 so klasificirani vsi aciklični elementi vodenja žoge, ki smo jih beležili na izbranih tekmah.

Vse dobljene podatke smo prikazali v tabelah in grafih, pri čemer smo uporabili pridobljene rezultate iz programa VnosDogodkov 0.1.1. Za analizo dobljenih podatkov smo uporabili program Microsoft Excel.

■ Rezultati in razlaga

Pomembnejše ugotovitve raziskave so naslednje: igralci so na štirih tekmah naredili 1344 prehodov v vodenje in 878 sprememb smeri vodenja. Kot je že ugotovil Andrić (2010), je najpogostejši način prehod v vodenje iz gibanja (teka), ki se pojavi v 47 % primerov.

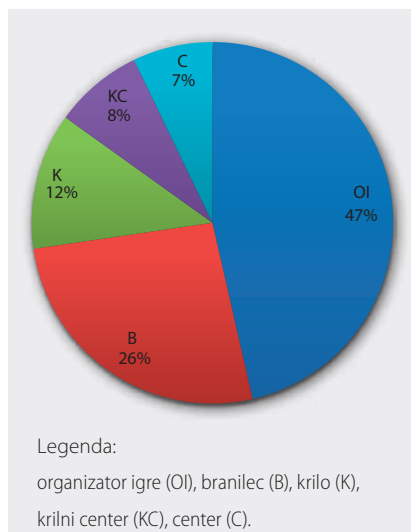
Razlike v prehodih v vodenje med različnimi tipi igralcev

Različni tipi igralcev na tekmi igrajo skoraj enako število minut, vseeno pa prihaja zaradi različnih vlog in zadolžitve v igri do razlik po količini in načinu vodenja. Kot je prikazano na Sliki 1, prehajajo v vodenje največ organizatorji igre (47 %), sledijo jim

Tabela 1: Klasifikacijska tabela (hierarhija)

1. VODENJE	
1.1. Prehodi v vodenje	
1.1.1. Prehod v vodenje z mesta brez varanja	
1.1.1.1. Čelno s kriznim korakom	
1.1.1.2. Čelno z vzdolžnim korakom	
1.1.1.3. Čelno z obratom	
1.1.1.4. Hrbtno z zakorakom	
1.1.1.5. Hrbtno z obratom	
1.1.2. Prehod v vodenje z mesta po varanju	
1.1.2.1. Prehod v vodenje z mesta po varanju meta	
1.1.2.1.1. Čelno s kriznim korakom	
1.1.2.1.2. Čelno z vzdolžnim korakom	
1.1.2.1.3. Čelno z obratom	
1.1.2.1.4. Hrbtno z zakorakom	
1.1.2.1.5. Hrbtno z obratom	
1.1.2.2. Prehod v vodenje z mesta po varanju prodora	
1.1.2.2.1. Čelno s kriznim korakom	
1.1.2.2.2. Čelno z vzdolžnim korakom	
1.1.2.2.3. Čelno z obratom	
1.1.2.2.4. Hrbtno z zakorakom	
1.1.2.2.5. Hrbtno z obratom	
1.1.2.3. Prehod v vodenje z mesta po varanju podaje	
1.1.2.3.1. Čelno s kriznim korakom	
1.1.2.3.2. Čelno z vzdolžnim korakom	
1.1.2.3.3. Čelno z obratom	
1.1.2.3.4. Hrbtno z zakorakom	
1.1.2.3.5. Hrbtno z obratom	
1.1.3. Prehod v vodenje po enotaktnem zaustavljanju brez varanja	
1.1.3.1. Čelno s kriznim korakom	
1.1.3.2. Čelno z vzdolžnim korakom	
1.1.3.3. Čelno z obratom	
1.1.3.4. Hrbtno z zakorakom	
1.1.3.5. Hrbtno z obratom	
1.1.4. Prehod v vodenje po enotaktnem zaustavljanju po varanju	
1.1.4.1. Prehod v vodenje po enotaktnem zaustavljanju po varanju meta	
1.1.4.1.1. Čelno s kriznim korakom	
1.1.4.1.2. Čelno z vzdolžnim korakom	
1.1.4.1.3. Čelno z obratom	
1.1.4.1.4. Hrbtno z zakorakom	
1.1.4.1.5. Hrbtno z obratom	
1.1.4.2. Prehod v vodenje po enotaktnem zaustavljanju po varanju prodora	
1.1.4.2.1. Čelno s kriznim korakom	
1.1.4.2.2. Čelno z vzdolžnim korakom	
1.1.4.2.3. Čelno z obratom	
1.1.4.2.4. Hrbtno z zakorakom	
1.1.4.2.5. Hrbtno z obratom	
1.1.4.3. Prehod v vodenje po enotaktnem zaustavljanju po varanju podaje	
1.1.4.3.1. Čelno s kriznim korakom	
1.1.4.3.2. Čelno z vzdolžnim korakom	
1.1.4.3.3. Čelno z obratom	
1.1.4.3.4. Hrbtno z zakorakom	
1.1.4.3.5. Hrbtno z obratom	
1.1.5. Prehod v vodenje po dvotaktnem zaustavljanju brez varanja	
1.1.5.1. Čelno s kriznim korakom	
1.1.5.2. Čelno z vzdolžnim korakom	
1.1.5.3. Čelno z obratom	
1.1.5.4. Hrbtno z zakorakom	
1.1.5.5. Hrbtno z obratom	
1.1.6. Prehod v vodenje po dvotaktnem zaustavljanju po varanju	
1.1.6.1. Prehod v vodenje po dvotaktnem zaustavljanju po varanju meta	
1.1.6.1.1. Čelno s kriznim korakom	
1.1.6.1.2. Čelno z vzdolžnim korakom	
1.1.6.1.3. Čelno z obratom	
1.1.6.1.4. Hrbtno z zakorakom	
1.1.6.1.5. Hrbtno z obratom	
1.1.6.2. Prehod v vodenje po dvotaktnem zaustavljanju po varanju prodora	
1.1.6.2.1. Čelno s kriznim korakom	
1.1.6.2.2. Čelno z vzdolžnim korakom	
1.1.6.2.3. Čelno z obratom	
1.1.6.2.4. Hrbtno z zakorakom	
1.1.6.2.5. Hrbtno z obratom	
1.1.6.3. Prehod v vodenje po dvotaktnem zaustavljanju po varanju podaje	
1.1.6.3.1. Čelno s kriznim korakom	
1.1.6.3.2. Čelno z vzdolžnim korakom	
1.1.6.3.3. Čelno z obratom	
1.1.6.3.4. Hrbtno z zakorakom	
1.1.6.3.5. Hrbtno z obratom	
1.1.7. Prehod v vodenje iz gibanja (teka)	
1.1.8. Prehod v vodenje na mestu	
1.1.9. Prehod v vodenje – neopredeljeno	

branilci (B) (26 %), krilni igralci (K) (12 %), krilni centri (KC) (8 %), centri (C) (7 %). Različni tipi igralcev v vodenje prihajajo na različne načine. Organizatorji igre so uporabili največ različnih prehodov v vodenje (25), sledijo jim krilni igralci (22), centri in branilci (21), najmanjši izbor različnih prehodov v

Slika 1: Delež prehodov v vodenje določenega tipa igralcev.

vodenje so za nadaljevanje igre uporabili krilni centri (20).

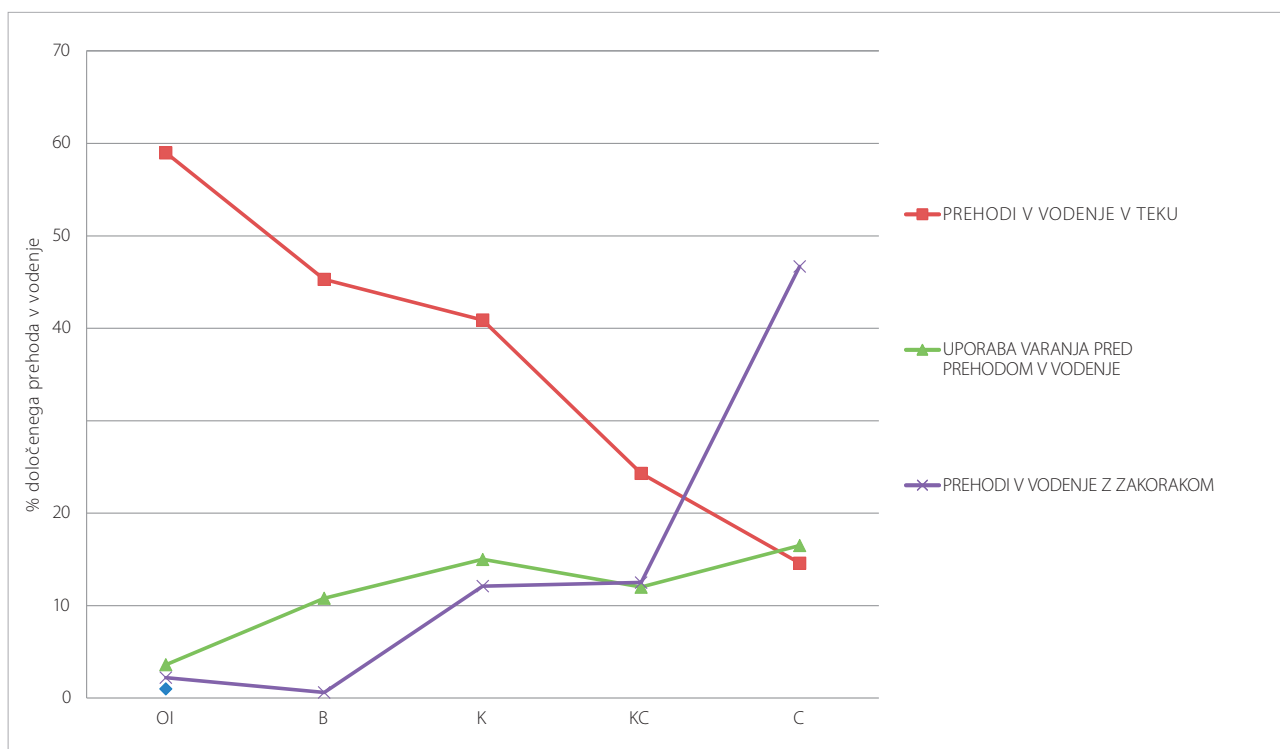
Med prehodi v vodenje so igralci najpogosteje uporabljali prehod iz gibanja (v teku) (47 % vseh prehodov). Različni tipi igralcev ga uporabljajo različno pogosto (Slika 2). Z višino igralnega mesta se njegov delež zmanjšuje. Pri organizatorjih igre znaša 59 %, sledijo jim branilci (B) 45,3 %, krilni igralci (K) 40,9 %, krilni centri (KC) 24,38 %, pri centrih (C) pa znaša le še 14,6 %. Povečuje se delež prehodov v vodenje z zakorakom. Najpogosteje ga uporabljajo centri (46,7 %), sledijo jim krilni centri (12,5 %), krilni igralci (12,1 %), organizatorji igre (2,2 %) in branilci, ki prehoda v vodenje z zakorakom praktično niso uporabljali (0,6 %). Centri žogo velikokrat sprejmejo s hrbtom proti košu in je nadaljevanje igre z zakorakom logično nadaljevanje.

Igralci v želji po zagotovitvi prednosti pred nasprotnim obrambnim igralcem uporabljajo različne načine varanja (meta, prodora in podaje) (Wissel, 1994). Različni tipi igralcev varanje in obliko varanja uporabljajo različno pogosto (Slika 2). Najpogosteje so varanje pred nadaljevanjem igre uporabili centri v 16,5 % vseh svojih prehodov v

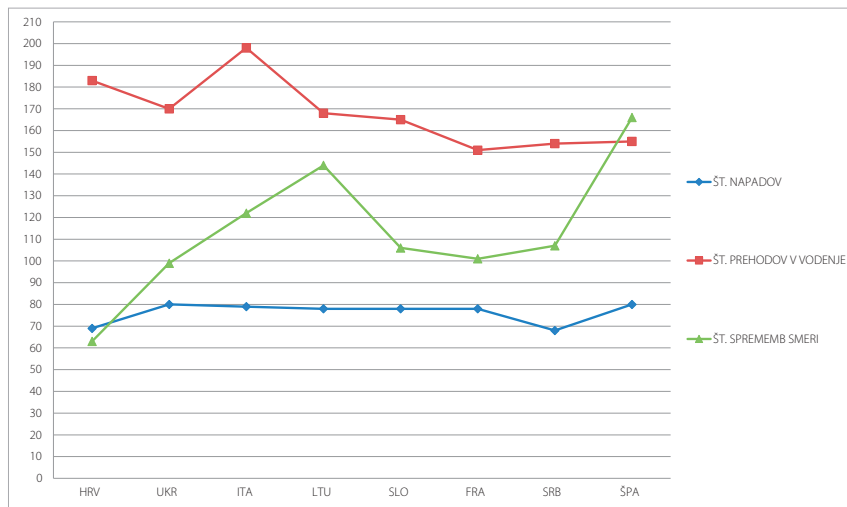
vodenje, sledijo jim krilni igralci (15 %), krilni centri (12 %), branilci (10,8 %) in organizatorji igre, ki varanje uporabljajo pri 3,6 % svojih prehodov v vodenje. Najpogostejši način varanja pred prehodom v vodenje je varanje meta. Med različnimi tipi igralcev zaradi načina igre prihaja do razlik pri uporabi določenega tipa varanja. Organizatorji igre dokaj enakovredno uporabljajo različna varanja pred prehodom v vodenje. Branilci najpogosteje (v 50 %) uporabijo pred prehodom v vodenje varanje prodora. Krilni igralci, krilni centri in centri pred prehodom v vodenje najpogosteje (več kot 50 %) izberejo varanje meta. Varanje se najpogosteje izvaja po enotaktnem zaustavljanju 65 %.

Razlike v prehodih v vodenje med reprezentancami

Reprezentance so imele različno število napadov, najmanj reprezentanca Srbije (68 napadov), največ Ukrajina in Španija (80 napadov). Na razliko v številu napadov vpliva število skokov v napadu, število ukradenih žog in hitrosti zaključevanja napadov. Med različnimi reprezentancami zaradi različnih igralcev in načina igre prihaja do razlik v ko-

Slika 2: Prehodi v vodenje – razlike med različnimi tipi igralcev. Delež določene oblike prehoda v vodenje.

Slika 3: Razlike med reprezentancami – število napadov, prehodov v vodenje in sprememb smeri.

ličini prehodov v vodenje, kot je prikazano na Sliki 3.

Reprezentance v povprečju na tekmo preidejo v vodenje 168 krat, med njimi pa prihaja do razlik. Med reprezentancami je največkrat prešla v vodenje reprezentanca Italije (198), ki je dosegla osmo mesto na EP (zadnje med analiziranimi), najmanj pa zmagovalka prvenstva Francija (151). Med reprezentancami je največja razlika v deležu, ki ga predstavlja prehod v vodenje iz gibanja, ki pomembno vpliva na hitrost igre. Največji delež prehodov iz gibanja, več kot 60 %, sta imeli reprezentanci Španije in Francije, ki sta imeli skoraj 30 prehodnih napadov na tekmo.

Za lažjo primerjavo z rezultati raziskave Andrića (2010), ki ni upošteval prehodov v vodenje iz gibanja, nedefiniranih prehodov in prehodov v vodenje na mestu, smo tudi sami izločili te parametre in prišli do zaključka: reprezentance v povprečju prehajajo v vodenje 77 krat na tekmo, medtem ko M. Andrić (2009) navaja vrednost 81. Največkrat so prešli v vodenje Italijani (100), najmanjkrat pa Francozi (52).

V postavljenih napadih se v primerjavi s prehodnimi uporablja večja raznolikost prehodov v vodenje, saj se v prehodnih napadih zaradi hitrosti prenosa žoge skoraj v 80 % pojavlja prehod v vodenje iz gibanja (v teku).

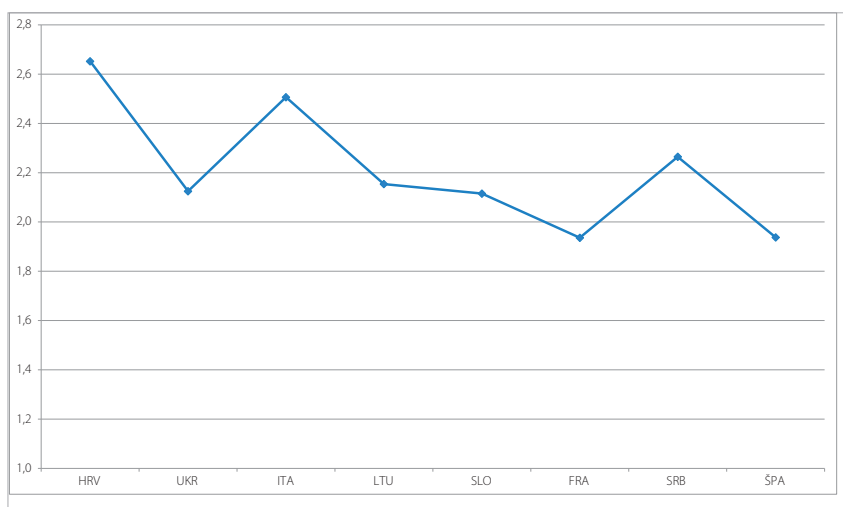
Reprezentance so v vodenje prehajale različno pogosto. Največ prehodov v vodenje na napad je naredila reprezentanca Hrvaške (2,7 pvv/napad) in reprezentanca Italije (2,5 pvv/napad), najmanj pa zmagovalci pr-

venstva Francozi (1,9 pvv/napad) in favoriti za zmago, ki so na koncu osvojili 3. mesto, Španci (1,9 pvv/napad) (Slika 4).

Spremembe smeri vodenja žoge

Kot je ugotovil že Andrić (2010), je najpogostejša sprememba smeri vodenja žoge z menjavo roke spredaj (pred telesom), ki je najlažja, saj je žoga v vidnem polju, prav tako jo je mogoče izvesti zelo hitro. Uporabljajo jo vsi igralci.

Največ sprememb smeri vodenja so naredili španski igralci (166), sledijo jim igralci Litve (144), ostale reprezentance so si podobne, razen reprezentanca Hrvaške, ki od povprečja močno odstopa, saj so njeni igralci izvedli le 63 sprememb smeri vodenja.

Slika 4: Število prehodov v vodenje v enem napadu – primerjava reprezentanc.

Največ sprememb smeri vodenja naredijo organizatorji igre, sledijo jim branilci in krilni igralci. Med njimi ni večjih razlik v deležu različnih sprememb smeri. Največji del menjav rok je opravljenih spredaj (pred seboj) 322 primerov (54 %), sledijo jim dvojne menjave (16 %), menjave med nogami spredaj (15 %), trojne menjave (6 %), menjave zadaj za hrbtom (5 %), menjave po obratu (3 %), menjave pred obratom (1 %) in menjave med nogami zadaj (1 %). Krilni centri in centri so opravili najmanj sprememb smeri. Tako eni kot drugi zaradi svoje višine ne veljajo za najspretnjše igralce na igrišču. Spremembe smeri pa zaradi položaja, kjer večinoma delujejo (pod košem in v gneči), redko uporabljajo (Paye, 1996). Krilni centri in centri so naredili skupaj samo 1,4 % vseh sprememb smeri vodenja.

Igralci različnih reprezentanc spremembe smeri z menjavo rok uporabljajo različno pogosto. Največ prehodov v vodenje je naredila reprezentanca Italije, največ sprememb smeri pa reprezentanca Španije. S številom sprememb smeri na sto prehodov v vodenje smo ugotovili, da je reprezentanca Hrvaške dosegla najnižjo vrednost (34), Španija pa najvišjo (107). Španija je edina reprezentanca, ki je naredila več sprememb smeri vodenja kot prehodov v vodenje. Ostale reprezentance so si podobne in so izvedle med 58 in 69 sprememb smeri na 100 prehodov v vodenje.

Ekipe so povprečno na tekmo izvedle 110 sprememb smeri vodenja, zelo podoben rezultat 115 sprememb je v raziskavi dobil tudi Andrić (2010). Reprezentanca Španije je tako na Evropskem prvenstvu na

Poljskem 2009 (123 sprememb smeri) kot na prvenstvu 2013 (166 sprememb smeri) naredila največ sprememb smeri. Opazno je povečanje števila sprememb smeri vodenja glede na prvenstvo pred štirimi leti.

Igralci v prehodnih napadih uporabljajo predvsem spremembe smeri, ki jih lahko izvedejo v veliki hitrosti. Največkrat menjavo roke naredijo pred telesom (57,4 %), sledijo jim dvojne (22,2 %) in trojne menjave (7,4 %), ki so v veliki večini prav tako narejene pred telesom ali v kombinaciji za hrbtom in pred telesom. Dvojne in trojne menjave se v prehodnih napadih najpogosteje uporabljajo za hitrejši prehod na nasprotnikovo polovico. Pogoste so tudi menjave zadaj za hrbtom (7,4 %). Menjave med nogami in menjave z obratom se v prehodnih napadih skoraj ne uporabljajo.

V postavljenih napadih smo zabeležili vse klasificirane spremembe smeri vodenja. Igralci najpogosteje uporabljajo spremembo smeri spredaj (pred seboj), ki se pojavi v več kot polovici primerov. V primerjavi s prehodnim napadom igralci pogosteje uporabljajo spremembo smeri med nogami in z obratom, redkeje pa dvojne in trojne menjave, ki jih v postavljenih napadih uporabljajo za zadrževanje žoge in organizacijo napada.

■ Zaključek

Na osnovi pridobljenih podatkov lahko potrdimo predvidevanje, da število prehodov v vodenje in sprememb smeri vodenja ne vpliva v večji meri na dosežek ekip oz. njihovo končno uvrstitev na prvenstvu. Iz analize tekem in dobljenih rezultatov lahko vidimo, da so se reprezentance med seboj precej razlikovale v strukturi in frekvenci prehodov v vodenje in tudi sprememb smeri. Španija in Francija, ki sta po našem mnenju prikazali najhitrejšo igro, sta med ekipami, ki imajo najmanj prehodov v vodenje, ki dejansko lahko upočasnjujejo igro. Drugačen (počasnejši) način igre sta imeli Hrvaška (4. mesto) in Litva (2. mesto), ki sta

se v opazovanih parametrih uvrščali med ekipe z največ prehodi v vodenje.

Slovenska reprezentanca v nobenem od analiziranih elementov ni izstopala. Tako pri prehodih v vodenje kot pri spremembah smeri vodenja se je uvrščala v bližino povprečja. Potrebno pa je poudariti, da smo analizirali samo eno tekmo slovenske reprezentance in to tisto, ki jo je izgubila s kasnejšo zmagovalko EP, Francijo. Zato bi analiza kakšne druge tekme morda pokazala drugačno strukturo izbranih elementov vodenja. Podobno velja tudi za ostale reprezentance, zato bi za večjo mero posploševanja rezultatov bilo potrebno analizirati večje število tekem, morda kar celotno prvenstvo (tako skupinski del, kot izločilne tekme). Vseeno verjamemo, da bodo ugotovitve raziskave prispevale k razvoju teorije, predvsem pa praktičnih usmeritev v treningu vodenja, ki predstavlja enega od pomembnejših tehničnih elementov košarke.

■ Literatura

1. Andrić, M. (2010), *Analysis of Frequency and Efficiency of Using Dribble in the European Basketball Championship in Poland in 2009*. Faculty of Sport and Physical Education, University of Belgrade.
2. Dežman, B. (2004). *Košarka za mlade igralce in igralke*. Ljubljana: Fakulteta za šport, Inštitut za šport.
3. Erčulj, F. (1999). *Conske in kombinirane obrambe ter napadi proti njim*. Ljubljana: Fakulteta za šport, Inštitut za šport.
4. Erčulj, F., Dežman, B., Vučković, G., Perš, J., Perše, M. in Kristan, M. (2008). An analysis of basketball players' movements in the Slovenian basketball league play-offs using the SAGIT tracking system. *Facta Universitatis. Series, Physical education and sport*, 6 (1), 75–84.
5. Wissel, H. (1994). *Basketball. Steps to Success*. Champaign, IL: Human Kinetics.
6. Paye, B. (1996). *Playing the Post. Basketball Skills and Drills*. Champaign, IL: Human Kinetics.

Marko Vitas, prof. šp. vzg.
Mail: mare.vitas@gmail.com
MSN: marko_vitas@msn.com